

LE MONT SAINT MICHEL (Reis 35; Za. 27 Aug. t/m Ma. 5 Sept. 2022)

Za. 27 Aug: **DE HEENREIS**

Het was 05.50 uur, toen ik wakker werd van mijn telefoonwekker. Ik stond op, nam een douche en kleepte mij om, en ontbeet, want om 09.00 uur moest ik in Eindhoven zijn. Met mijn ingepakte reiskoffer liep ik mijn appartement uit en ging ik naar het treinstation 's-Hertogenbosch-Oost. Daar stapte ik in de trein, en deze bracht mij naar 's-Hertogenbosch-Centraal, waar ik overstapte in de trein naar Eindhoven.

Eenmaal in Eindhoven liep ik naar de parkeerplaats, met aan de overkant het concertgebouw De Effenaar. Daar waren kantoorbegeleider Bas en enkele reisgenoten al aanwezig. Ook stond een Flow Reizen-busje al klaar. Een voor een verschenen de andere reisgenoten, en rond 09.15 uur kwam het tweede Flow-busje aan, met daarin meerdere deelnemers en begeleidsters Lize en Marjola.

Zowat om 09.30 uur reden wij aan. Ik stapte met Cor, Koen, Ludo en Madelon, Robert, Stefan en Tim in dezelfde bus, en Lize bestuurde deze, terwijl de andere reisgenoten Erwin, Eveline, tweelingzussen Esther en Leonie, Sietze, Hans en Rebecca met Bas en Marjola in de andere bus gingen. Wij verlieten de parkeerplaats en reden de stad uit richting de autosnelweg. Al na minuten reden wij België binnen, waarin we langs Antwerpen, Gent en Courtrai (Kortrijk) kwamen. Na Courtrai gingen we de grens met Frankrijk over, en even voorbij Lille pauzeerden we bij een tankstation voor de lunch. Ikzelf at een sandwich en dronk er een beker koffie bij.

Wij gingen verder, waarna we via Arras, Amiens en zo'n 30 kilometer ten noorden van Rouen opnieuw bij een tankstation kwamen, Aire de Bolleville. Daar stopten wij ruim 15 minuten, wat ons de gelegenheid om koffie, thee of frisdrank te kopen. Doordat een deelnemer van ons viel, verwondde deze zich en moest onze reis wat worden vertraagd. Omstreeks 16.45 uur konden we de reis vervolgen, en zo gingen we richting Le Havre. Naast deze stad staat een

brug met hele hoge pylonen en een wegdek dat tot 59 meter boven de Seine-rivier kwam. We gingen over deze brug en genoten van een ver, mooi uitzicht. Later kwamen we langs Caen, en een heel eind verder kwamen we bij Avranches.

In Avranches sloegen wij af richting een McDonalds-restaurant. Daar gingen we Franse Frites eten. Daarbij mochten we kiezen uit een snack en een frisdrank, waarbij ik voor een McTasty en water koos. Alle frisdranken (incl. water) werden in 0,5 liter-bekers geschonken. Na het eten liepen wij weer naar de busjes, en de begeleiding reed ons daarin naar een klein stadje, Saint-Jamès. We gingen daar vanuit een weg rechtsaf een smal grindweggetje op, en deze daalde zo'n 9% en eindigde bij een huis.

Het was een groot, landachtig huis, die uit vijf verdiepingen bestond. Midden in de middelste verdieping van de zijgevel zat de ingang deur, en de onderste verdiepingen hadden elk vier ramen in de voorgevel. Bij de bovenste verdieping zat een dakkapel in het zolderdak, en links tegenover de ingang deur zat een veranda. Daarop stonden een aaneenschakeling van tafeltjes, met aan elk tafeltje vier stoelen. Het huis heette La Minoterie, en links van de veranda lag een licht bergaf lopend grasveld, met aan het einde ervan een houten bank.

Rond 20.00 uur bereikten wij dit vakantiehuis. Een kwartier later maakten begeleid(st)ers Bas, Lise en Marjola de kamerindeling bekend. Ik kwam met Robert in een kamer, op verdieping -1, die een verdieping onder de ingang deur zat, en waarin twee losse bedden stonden, een hoge kledingkast en een nachtkastje. Ik zette mijn koffer in de kamer en plaatste een aantal van mijn spullen in het nachtkastje over. Daarna liep ik weer twee trappen omhoog, naar verdieping +1, waar een grote kamer zat. Deze had een comfortabele zitruimte, een eetruimte en achterin een keuken. Wij verzamelden ons hier.

Even later hielden de begeleid(st)ers een toespraak. Hierin namen ze de huisregels door en vertelden ze dat wij in deze kamer zouden ontbijten, en dat we de volgende dag naar het stadje wandelen. Ook vroegen ze ons of zij nog excursie-ideeën hadden, waarop ik antwoordde dat ik graag naar de abdij van Le Mont Saint-

Michel toe zou willen en de stad Saint-Malo zou willen bezoeken. Na deze toespraak hadden we nog een vrije avonden, en rond 23.30 uur gingen we naar bed.

Zo. 28 Aug: **SAINT-JAMÈS**

Omstreeks 08.00 uur werd ik wakker. Ik douchte mij, kleepte me om en poetste mijn tanden, waarna ik naar de buitenveranda ging. Daar las ik in een door mij meegenomen boek, *Doping* van Jean Nelissen (1936-2010), over dopinggebruik in de wielersport. Om 09.00 uur liepen wij naar de huis/begeleidingskamer op verdieping +1 om te ontbijten. Bij het ontbijt aten we stokbrood en dronken we koffie en/of thee. Na het ontbijt hielpen we de begeleiding met het afruimen van de tafels en het inruimen van de vaatwasser.

Om 10.30 uur verzamelden wij ons buiten op de veranda. Wij stapten onze busjes in, en de begeleiding reed ons het op naar boven. We gingen rechtsaf Saint-Jamès in en gingen daar linksaf een weg op richting een grote supermarkt die de Super-U heette. We stopten daar en gingen de supermarkt in. Daar kochten de begeleid(st)ers het nodige eten en drinken, en wij deelnemers dingen die we zelf nog wilden hebben. Ikzelf kocht een flesje water, een flesje bier, drie bananen, een landkaart van Frankrijk en wat schrijfgerei. Na het afrekenen liepen we weer terug naar de busjes en reden we terug naar de La Minoterie.

Zowat om 12.00 uur kwamen wij terug bij het vakantiehuis. Zo'n halfuur later gingen we weer naar de grote huis/begeleidingskamer, en daar lunchten we met stokbroden (wit en bruin) en koffie/thee en sinaasappelsap. Na de lunch kregen we de tijd voor onszelf, waarin ik de televisie uittestte. Deze gaf aan dat ie het deed (dankzij hulp van Tim).

Om 14.15 uur verzamelden wij ons allen weer op de buitenveranda. We liepen naar het grindweggetje, en gingen zo 9% omhoog richting de hoofdweg. Eenmaal daar gingen we linksaf, en zo'n 150 meter verder gingen we weer linksaf. We liepen door een poort, en kwamen bij een pleintje waarop een groot gebouw stond. Deze heet Le Mairie de Saint-Jamès, zou dienen als gemeentehuis en heeft

aan de achterzijde een afhellende tuin. Langs het pad door de tuin stond een bankje, en via een brug over het pad gingen wij weer omhoog. Zo kwamen we bij een zijgevel van Le Mairie, en via de poort kwamen we weer bij de straat. We gingen linksaf en zo verder door de deze hoofdstraat, Rue de la Libération.

Op een pleintje in deze straat gingen wij rechtsaf een andere straat in. Deze daalde zo'n 3% en eindigde bij een plein met een kerk, genaamd l'Eglise Saint-Jacques. Deze kerk had twee spitse torens bij de voorgevel en had een ingang deur in de linkerzijgevel. Wij stapten de kerk in en kwamen in de kerkzaal, waar in het midden een doorloop naar een altaar leidde. Links en rechts van de doorloop stonden rijen stoelen achter elkaar, en ook stond er een preekstoel. Verder stonden er in de kerk Mariabeelden, en beelden en tekeningen van de kruisiging van Jezus, en waren de ramen beschilderd met tekeningen.

Na ruim een kwartier liepen wij weer naar buiten. We gingen voor de kerk langs en kwamen daarna bij een heilig beeld. Vanaf daar gingen we rechtsaf langs een parkeerplaats en liepen we terug naar de La Minoterie. Eenmaal bij dit vakantiehuis kregen wij tot het avondeten de tijd voor onszelf. Ik keek met Cor en Koen televisie, waarop de Formule-1 wedstrijd GP Spa-Franchorchamps werd uitgezonden. Deze werd gewonnen door Nederlander Max Verstappen, en na de wedstrijd keek ik nog naar de wielervedstrijd Vuelta España. Daarin werd de 9e etappe verreden, een bergrit, die gewonnen werd door Zuid-Afrikaan Louis Meintjes. De Belg Remco Evenepoel verdedigde zijn rode leiderstrui.

Rond 18.15 uur liep ik naar de buitenveranda, om nog mee te helpen met het dekken van de tafels. Vandaag aten wij penne met saus en groentesalade. Na het eten ruimden we alles weer op en kregen we nog wat vrije tijd, waarin ik las uit Jean Nelissen's boek over doping.

Rond 20.00 uur verzamelden wij ons bij de grote huis/begeleidingskamer. Daar maakten begeleid(st)ers Lize, Marjola en Bas het vakantieprogramma bekend. Deze werd als volgt gepresenteerd: Maandag 29 Augustus; Utah Beach en The Airborne Museum, Dinsdag 30 Augustus; Strandmiddag, Woensdag 31

Augustus; Kasteelbezoek, Donderdag 1
September; Rust/Wandelen, Vrijdag 2
September; Le Mont Saint-Michel, Zaterdag 3
September; Cancale en Zondag 4 September;
Vestingstad Saint-Malo. Van dit programma
was een papierblad gemaakt, en de begeleiding
hing deze op. Er volgde een vrije avond, waarin
ik met Eveline (later Bas), Cor en Marjola twee
potjes Rummikub speelde. Marjola won er een,
Bas ook een, en na deze twee potjes stopten
wij. Vervolgens gingen we naar bed.

Ma. 29 Aug: **DE STRANDEN VAN D-DAY**

Even na 07.00 uur stonden wij op, omdat we
om 08.00 uur al zouden ontbijten. Ik douchte
mij, kleepte me om en poetste mijn tanden,
om vervolgens twee trappen omhoog te gaan,
naar de huis/begeleidingskamer. Daar ontbeten
wij aan de lange tafel en smeerden we onze
lunchpakketjes voor de excursie. Bij ons brood
kregen wij mee; een appel, een flesje frisdrank
en wat peperkoek.

Rond 09.10 uur verzamelden wij ons buiten bij
de busjes. We stapten in, en de begeleiding
reed ons Saint-Jamès uit. We reden een uur
over de snelweg en kwamen langs Avranches
en Saint-Lo. Daarna sloegen we af richting een
laag plat gebouw, waar een parkeerplaats was.
We parkeerden onze busjes en liepen naar het
platte gebouw, dat Pointe du Hoc heette.

We begonnen aan een looproute, waar vele
bommenkraters in de omliggende grasvelden
zaten en op een loopplein een tekstmonument
stond. Daarna kwamen we langs verschillende
bunkers. Hierin verdedigden de Duitsers zich
tijdens de Tweede Wereldoorlog tegen de
Geallieerden (V.S.-Amerikanen, Canadezen,
Engelsen en Fransen) en verbleven en sliepen
ze ook. Tijdens de veldslagen in Juni 1944 werd
hier hevig gevochten en sneuvelden zowel veel
Duitsers als Geallieerden. Sommigen van ons,
waaronder ik, gingen zo'n bunker in. De
looproute duurde een uur, en vervolgens
kwamen wij weer bij de busjes op de
parkeerplaats.

Ongeveer om 12.30 uur stapten wij in. We
reden door naar een volgende plaats, waar de
bloedige gevechten tussen de Geallieerden
rond 6 Juni 1944 hebben plaatsgevonden, Utah

Beach, een van de vijf battle-stranden. We
stapten daar uit en liepen richting een plein,
waarop een tank stond en waarlangs een
heuvel lag. Wij gingen op de heuvelhelling
zitten en aten daar onze lunchpakketjes op. Na
het eten maakten we een wandeling over het
terrein van Utah Beach, waarbij we lang vele
standbeelden van vechtende soldaten kwamen.
Sommige beelden stonden op een verhoging,
waarvoor we eerst een trap op moesten en
later een andere trap af. Ook kwamen we bij
een museumkamer, en langs een kanon,
masten met vlaggen en tekstborden.

Via een monumentengebouw kwamen wij weer
bij onze busjes. We stapten in en reden door
naar Sainte-Mère-Eglise, een dorp waar een
van de D-Day veldslagen plaatsvond. Even na
14.30 uur kwamen we bij het dorp. Daar stond
een kerk, l'Eglise Notre Dame (met een
hakende parachute en een dummy eraan), en
een museum, The Airborne Museum. We
stapten uit en gingen naar het museum, waar
we een tablet meekregen. Daarop werd allerlei
informatie over D-Day weergegeven.

In het hoofdgebouw van het museum stond
een groot bord, met daarop een samenvatting
over de Militaire operatie Neptune. Via een
deur kwamen we in het museumpark, waaraan
vier tentoonstellingsgebouwen stonden. In het
eerste gebouw waar wij inliepen stond een
auto met soldatendummy's, een levensecht
gevechtsvliegtuig, en vele vitrinekasten, met
voedselblikken, drinkbussen en andere spullen
die de soldaten tijdens de veldslagdienst bij zich
droegen. We gingen naar het tweede gebouw,
en vlak daarvoor stond een militaire truck. In
het gebouw zelf werden twee korte films over
D-Day getoond, en ook waren er
soldatenuitrustingen te zien, evenals
parachutes en beelden van soldaten.

Wij gingen naar het derde gebouw, waarin een
vliegtuigbombardement werd nagebootst. Daar
vertelde onze tablets over de bijna fatale
landing van soldaat John M. Steele (1912-1969).
Deze bleef tijdens de invasie met zijn parachute
aan de Notre-Dame hangen en werd door de
Duitsers gevangengenomen, waar wist te
ontsnappen en bleef de Geallieerden steunen.
Verder werden beeldscènes uitgebeeld van de
gruwelijke veldslag om La Fiere (6 - 9 Juni), en
werd getoond welke legerkleding de soldaten

droegen. Ook werd een militair ziekenhuis uitgebeeld.

Via een pad gingen wij de parkvijver over. Zo kwamen we bij het laatste gebouw, waarin poppen van de soldaten stonden, en allerlei wapens (zoals dolken) in vitrines lagen. Daarna kwamen we bij de uitgangszone, en daar zat een souvenirwinkel. Ik kocht daar een boek over de vijf D-Daystranden (Utah, Omaha, Gold, Juno en Sword Beach) en ging vervolgens naar buiten. Ik liep naar kerkachtig uitzierende café toe en bestelde daar koffie. Dit dronk ik op, op het terras, waar heel wat reisgenoten al zaten. We bleven daar tot ca. 17.00 uur zitten.

Wij liepen allen weer naar de busjes en stapten in. Via Saint-Lo en Avranches reden we terug naar ons vakantiehuis (in Saint Jamès) en om 18.30 uur kwamen we daar. Ongeveer een uur kregen wij voor onszelf, want om 19.30 uur gingen we dineren op de veranda. Ditmaal aten wij rijst met kipcurry en groentesalade, met vla als dessert.

Na het diner hield de begeleid(st)ers hun toespraak. Bart maakte hierbij bekend, dat Lotte de volgende dag 's middags zijn plaats als begeleiding gaat overnemen. Rond 20.45 uur volgde de vrije avond, waarin er ook spelletjes werden gespeeld. Cor, Eveline, Lize, Marjola en ik speelden tot ongeveer 23.15 uur Rummicub, waarbij we ditmaal zowat om de beurt wonnen. Vervolgens gingen we terug naar onze kamers en kropen we in bed.

Di. 30 Aug: **HET STRAND VAN CAROLLES**

Rond 07.45 uur werd ik wakker. Een halfuur later stond ik op. Ik nam een douche, kleeedde mij om en poetste mijn tanden, om vervolgens naar de huis/begeleidingskamer te gaan. Daar schoof ik aan bij het ontbijt en smeerde ik mijn lunchpakketje. Wij kregen daarna nog tijd voor onszelf, maar om 10.30 uur zouden we gaan verzamelen op de veranda buiten voor de excursie van vandaag.

Wij stapten in de busjes en reden door Saint-Jamès. Via Avranches kwamen we na drie kwartier rijden bij een klein dorpje, Carolles. Daarbij lag de zeestraat La Manche (Het Kanaal) met het strand Carolles-Plage. We parkeerden

onze busjes op een parkeerplaats, stapten uit en liepen via een trap naar beneden, naar het strand. Een eind verderop, aan de linkerkant, gingen wij zitten op een droog zandgedeelte van het strand. Daar las ik wat uit Jean Nelissens boek over doping en at ik daarna mijn lunch op. Na het eten gingen een aantal reisgenoten wandelen, waarbij ik met de wandelgroep meeging. Via trappen gingen we zo'n 35 meter omhoog, en zo kregen we een mooi uitzicht over het dorp en de La Manche. Marjola maakte zelf wat foto's van ons met dat uitzicht, waarna we weer teruggingen naar het strand. We pakten daar onze badlakens en verlieten zo rond 14.30 uur het strand.

Eenmaal bovenaan de strandtrap gingen we linksaf, richting een café-restaurant. Daar gingen wij zitten op het terras. Ik kocht een koffie en een Extrême (Franse Cornetto) en dronk en at deze op. Het uitzicht was er mooi, en ook was het er gezellig. Maar na drie kwartier gingen we terug naar de busjes, om daarin terug te rijden naar ons vakantie La Minotèrie.

Omstreeks 16.00 uur kwamen wij daar aan. Ik keek nog even televisie, en zag daarop de 10e Vuelta-etappe, een tijdrit. De Belg Remco Evenepoel won deze met 48 seconden op Jumbo-renner Primož Roglič (Slv.) en vergrootte zo zijn voorsprong op hem tot 2min.40sec. Na dit te hebben gezien ging ik naar buiten, waar zowat iedereen al was.

Inmiddels was Lotte al bij ons vakantiehuis gearriveerd. Zij was door Irma gebracht, zodat zij de plaats van Bas als begeleid(st)er over kon nemen. Bas ging ons dus verlaten. Na een koffiebijeenkomst stapte hij naast Irma in een derde busje (die geparkeerd stond) en reed hij met haar weg uit ons zicht. Wij zwaaiden hem uit.

Na dit alles maakten Lize, Lotte en Marjola het avondeten klaar. Enkelen, waaronder Eveline, Erwin en ik hielpen met het snijden van de groenten. Vandaag gingen wij Penne met groenten eten, met als vooraf keuze uit groente- en tomatensoep. Rond 18.30 uur gingen we aan tafel, en na het voor- en hoofdgerecht volgde nog een vla-dessert.

Na het diner hielden de begeleidsters een toespraak. Een koffie- en theeavond volgde op

de veranda, en tijdens de avond vertelden sommige deelnemers en begeleidsters wat over hunzelf. Ikzelf luisterde vooral en dronk een paar koppen koffie. Even na 23.00 uur ruimden we de tafels en gingen we naar binnen, omdat evenals op de voorgaande avonden hoornaars op verlichting afkwamen, en we er op de eerste avond twaalf hoornaars binnen hadden. Kort daarna gingen we naar bed.

Wo. 31 Aug: **CHATEAU DE FOUGÈRES**

Vandaag stonden we rond 07.45 uur op. Ik nam een douche, kleepte mij om en poetste mijn tanden, om daarna naar de huis/begeleidingkamer te gaan. We ontbeten daar en smeerden onze lunchpakketjes, want opnieuw zouden we vandaag op excursie gaan. We verzamelden ons rond 10.00 uur bij de veranda en stapten in de busjes, waarna we omhoog reden naar Saint-Jamès.

Via een snelweg kwamen wij bij een stad, Fougères. We parkeerden daar onze busjes en liepen daarna in de richting van een groot kasteel. Deze had verscheidene torens en een grote kasteeltuin, en via een pad langs die tuin kwamen we bij een marktplein. Aan dit plein zat ook de ingang van het kasteel, en deze heet Château de Fougères en dateert uit de 12e eeuw.

Wij gingen het kasteel binnen en kwamen daar bij een groot binnenplein. Hierop stond een grote katapult. Dit kasteel functioneerde tijdens de middeleeuwen als militair verdedigingspunt, en op het plein stond zelfs een maquette van het kasteel. We gingen rechtsaf een pad, en deze steeg naar en eindigde bij een plein, dat gedeeltelijk begroeid was met gras. Achterin stonden twee torens; links de Tour de Mélusine, en rechts de Tour de Gobelins. Ik ging met Lize, Marjola, Erwin, Hans, Koen en Robert een trap, en deze leidde naar de Gobelinstoren.

In de toren zat een wenteltrap. Deze leidde naar boven, en in de torenronning zaten vier hoge kamers boven elkaar. In deze toren hielden schildwachten vroeger voortdurend de wacht, om dit kasteel en haar omgeving zo goed mogelijk te verdedigen. Na bovenin de toren te zijn geweest liepen wij weer naar beneden en gingen we nog even de

Mélusinetoren in. Hierin lag o.a. een beeld van een inmiddels allang overleden landsheer. Na deze torenbezoeken gingen we weer naar het katapultplein en daar gingen we op een lage stenen muur zitten om ons brood op te eten.

Na de lunch verlieten wij het kasteel. We gingen nog even een souvenirwinkel in, en kwamen daarna weer op het marktplein. Ik kocht in een sigarenwinkel zeven postkaarten en een Solero-ijsje en liep daarna met de groep mee door een poortboog. Wij gingen rechtsaf en volgden een weg, die steil naar beneden ging en indirect naar een straat leidde. Links van die straat stond een kerk, Église Saint-Sulpice geheten. We gingen de kerk in en kwamen in de grote zaal, met daarin het altaar en de looplaan er naartoe, met aan beiden kanten daarvan de banken en stoelen. Ook stond er een preekstoel. In een zijschip van de kerk stond een tafel met kaarsjes, en enkelen van ons staken er eentje op. Ik stak ook een kaarsje op, voor mijn vader die op 27 Oktober 2020 stierf aan longkanker.

Wij verlieten de kerk en vorvolgden onze wandeling. We volgden de straat die om het kasteel heen boog, en maakten daarna een ommetje via de Jardin de Val Nancon (Nanconvallei-tuin). Vervolgens kwamen we weer bij het marktplein. We gingen daar zitten op een caféterras en bestelden iets te drinken, waarbij ik ditmaal een cola nam. Tot 15.30 uur bleven we zitten, en na het betalen liepen we terug naar onze busjes. Daarin reden we weer terug naar ons vakantiehuis in Saint-James.

Rond 16.15 uur kwamen we bij het vakantiehuis. Daar keek ik nog even televisie, waarbij ik te zien kreeg dat Australiër Kaden Groves de 11e Vuelta-etappe won in een massasprint en Evenepoel leider bleef. Daarna las ik nog uit het boek over dopinggebruik, maar om 18.15 uur ging ik weer naar de veranda. Daar gingen wij allen aan ons diner, die ditmaal bestond uit Broodjes Hamburger met groentegarnering en sla. Als dessert volgde nog een beker rijstepap.

Na het eten hielden de begeleidsters hun toespraak. Zij vertelden dat het morgen een rustdag was, maar dat daarbuiten nog een activiteit kon worden gedaan. Een wandeling in

en rond Saint-Jamès werd hierbij als voorbeeld genoemd. Rond 20.45 uur gingen we naar de tuin, en daar stookten sommigen van ons een kampvuur. Dit kampvuur moest amper een uur later worden gedoofd, want toen er kwam onweer aanzetten. Wij gingen naar binnen, maar door een van de vele bliksemslagen in de buurt viel een deel van de verlichting uit, plus de koelkast en het internet. Na een kwartier deed alles het gelukkig weer, behalve het internet, waarna we rond 23.30 uur naar bed gingen.

Do. 1 Sep: **DE AMERIKAANSE BEGRAAFPLAATS**

Rond 08.15 uur stond ik op. Ik nam een douche, kleedde mij om en poetste mijn tanden. Vervolgens liep ik naar boven, naar de huis/begeleidingskamer, om te ontbijten. Tijdens het ontbijt spraken we nog wat nog wat na over gisteren, maar ondanks dat het een rustdag was, gingen we vandaag toch nog wat doen.

Om 11.30 uur liepen wij allen (behalve Koen) naar de busjes buiten. Daarin reden we door Saint-Jamès naar de Super U-supermarkt. Lize, Marjola en Lotte kochten daar het nodige eten en drinken voor de vakantie, en wij de deelnemers onze extra benodigdheden. Ikzelf kocht een flesje water, twee flesjes bier, drie bananen, twee repen chocolade en een puntenslijper. Na het afrekenen liepen wij met de gehele groep terug naar de busjes en reden we daarin terug naar ons vakantiehuis.

Even voor 13.00 uur kwamen we daar aan. Wij dekten de tafels en gingen daar lunchen, waarbij ieder van ons op een van de boterhammen een gebakken ei kreeg. Na het eten ruimden we alles af en verzamelden de meesten van ons (om 14.30 uur) op de veranda, terwijl vier anderen in het vakantiehuis bleven. Een aantal van ons stapten met Lotte een bus in, maar Hans, Ludo, Robert, Sietze en ik liepen met Marjola mee het pad op, dat bergop ging. Eenmaal boven bij de weg gingen we linksaf, en zo liepen we richting een begraafplaats. Maar deze bleek niet de militaire begraafplaats te zijn die wij zochten. Die ene begraafplaats heette The Brittany American Cemetery (Cimètiere

Américain), en deze bleek zo'n 3 kilometer verder weg te liggen. Marjola liep naar het ons vakantiehuis om het tweede busje op te halen, zodat we allen naar de begraafplaats konden, en zo'n tien minuten later verscheen zij weer.

Wij stapten in de busjes en reden richting de militaire begraafplaats, waar we om 15.00 uur aankwamen. Op een bijliggende parkeerplaats parkeerde de begeleiding de busjes en stapten we allen uit, om naar de ingang van de begraafplaats te gaan. Daar stond op een bord aangeduid: American Cemetery. We kwamen via een openstaande poort het begraafterrein op en liepen naar een plein met een grasveld in het midden. Daarop stond een kerk, met daarvoor een beeld met tuinbegroeiing. We liepen een halve ronde om de kerk, kwamen we zo bij de ingang, en gingen daar naar binnen.

In de kerk hingen lijsten en kaarten aan de muur, met daarop veldslagkaarten en logo's erop uitgebeeld. Ook hingen er vaandels, en stond in het uiteinde een soort tafel met daarop een kruis. Op de muren van de kerkhal stonden teksten gegraveerd, zoals: 'Ter nagedachtenis aan de Amerikaanse Soldaten' die tijdens de invasie op Normandië zijn omgekomen in de strijd tegen de Duitsers.

Wij gingen weer naar buiten, waar nu voor ons een dubbele loopbaan lag, met daartussen een grasbaan. Aan het einde daarvan stond een pilaarachtig monument, en links en rechts van de lanen lagen velden, waarop allebei vele kruizen stonden. Op iedere kruis stond de naam van een Amerikaanse soldaat die omkwam tijdens de veldslagen op Normandië. In totaal lagen er 4400 graven, en om een van de twee grafvelden liepen wij een ronde. Daarna kwamen we bij een terrasmuur, waarop meer namen stonden aangeduid, van soldaten die tijdens de veldslagen omkwamen of zelfs vermist raakten.

We kwamen weer terug bij de grafkerk en liepen vanuit daar terug naar onze busjes. Daarin reden wij naar Saint-Jamès. We stopten in het dorp en deden daar de benodigde dingen, waarbij ik zeven postzegels kocht in een tabakswinkel. Later reden we terug naar ons vakantiehuis (La Minoterie), en daar keek ik nog even televisie. Ik zag de bergop finishende 12e Vuelta-etappe, die werd gewonnen door

Ecuadoriaan Richard Carapaz, en waarin Remco Evenepoel (Bel.) zijn leiderspositie verdedigde.

Na deze uitzending ging ik meehelpen met koken. Vandaag maakten wij pannenkoeken. Door het lange kooktraject begonnen wij om 19.15 uur pas met eten, en ieder aten we zowat 3 pannenkoeken. Na het eten hielden de begeleidsters hun toespraak, waarin ze vertelden dat wij de volgende dag om 12.00 uur naar Le Mont Saint-Michel zouden gaan. Marjola zou eerder op de dag nog Yogales geven. Na deze toespraak ruimden we allen de tafels af en keken de meesten van ons televisie (ook ikzelf). Rond 22.45 uur ging ik echter nog lezen uit J. Nelissens boek over doping, waarna ik nog wat aan de postkaarten schreef. Zowat om 23.45 uur ging ik naar bed.

Vr. 2 Sep: **LE MONT SAINT-MICHEL**

Omstreeks 08.00 uur stond ik op. Ik nam een douche, kleepte mij om en poetste mijn tanden, waarna ik aan de laatste postkaarten schreef. Vervolgens ging ik naar de huis/begeleidingskamer om te ontbijten, en we smeerden onze lunchpakketjes om daarna onze tassen in te pakken. Marjola gaf om 10.30 uur een yogalessie, en Esther, Leonie, Erwin en ik deden daaraan mee. De yogales duurde een halfuur, waarbij we o.a. onze ledematen rekten en gewrichten uitoefenden. Na het yoga-en kregen we nog een kop koffie.

Rond 11.50 uur stelde ik mij evenals de anderen op bij de veranda, want om 12.00 uur gingen wij vertrekken. We stapten in de busjes en reden via Saint-Jamès en Pontorson. Na zo'n 25 minuten kwamen we bij een parkeerplaats, en daar parkeerden we onze busjes. In de verte was al een rots met de bovenop staande abdijtoren zichtbaar geworden, de Mont Saint-Michel. Wij reizigers mochten kiezen of we met de shuttlebus of te voet naar de abdijrots wilden gaan, en Eveline, Esther, Leonie, Rebecca, Cor, Stefan, Tim, Madelon en Ludo gingen met Marjola en Lotte mee naar de shuttlebus. Erwin, Hans, Koen, Robert, Sietze en ik kozen ervoor om met Lize te gaan wandelen, en in 35 minuten liepen we zo'n drie kilometer om bij de Mont Saint-Michel te komen.

De Mont Saint-Michel bestaat uit een ris huizen, die op het benedenste deel van de rots staan. Bovenop stond de abdij. We liepen daar via verscheidene trappen omhoog, en hielden na zo'n 22 meter te zijn gestegen stil bij twee bankjes. Daar aten we onze lunchpakketjes op. Daarna liepen we nog een paar trappen op en kwamen we de anderen van onze groep tegen. In een soort eethuis kochten sommigen (ik ook) een ijsje, en vervolgens liepen we weer verder. We kwamen bij een plein, waar vele trappen op elkaar uitkwamen, en enige tijd wachtten we daar. Linksom leidde een brede steile trap omhoog, en zowat om 15.15 uur gingen Esther, Leonie en Sietze, Eveline, Erwin, Hans, Koen, Ludo, Robert, Stefan en ik met Marjola en Lotte daar naar boven.

Zo kwamen we bij de ingang van de abdij. We gingen nog een paar trappen op en kwamen bij een plein, op zo'n 65 meter hoogte. We konden daar uitkijken over de beneden staande huizen, en het omringende wad met de verbindingsbrug erover. Daarna liepen we het abdijgebouw in en kwamen we in een zaal, waar een altaar stond met banken ernaar, en ook beelden stonden. Via een deur kwamen we bij het hof van de abdij, waarna een aantal zalen volgden. In een van die zalen stond een beeld, dat zwaar beschadigd was (wellicht door een beeldenstorm van eeuwen terug). De abdijroute eindigde bij een zaal, waar een trap naar afdaalde, en daarna kwamen we nog bij een souvenirwinkel. Of iemand van ons daar iets kocht, weet ik niet, maar ik wachtte daar mee.

Pas in de huizenzone van de afdaling kocht ik in een souvenirwinkel een soepmok, met daarop een afbeelding van Mont Saint-Michel. Nog wat verder beneden kwamen wij de rest van de groep tegen, en met hun liepen we naar de uit(/in)gang van de Mont-Saint Michel. Eenmaal op de verbindingsbrug namen velen van ons de shuttlebus terug, terwijl anderen terugliepen richting het busstation. Tijdens het wandelen droeg ik mijn zomerjas nog, en omdat het nogal warm werd, deed ik die na kilometer in mijn tas. Achteraf had ik dit wellicht beter niet gedaan.

Eenmaal bij het busstation kwamen wij onze reisgenoten uit de shuttlebus tegen. Daar konden we in een infogeboouw naar het toilet,

en ikzelf ging ook. Daarna wachtte ik op een bankje op de anderen en dronk ik nog een pakje jus d'orange. Na een kwartier zitten liepen we terug naar de busjes.

We reden terug naar onze vakantiehuis in Saint-Jamès. Maar op twee-derde van deze rit raakte ik in paniek. Op dat moment had ik mijn tas opengemaakt, en zag ik dat mijn jas er niet (meer) in zat. Dit riep ik direct, en de begeleidsters hadden ook door dat er iets niet klopte. Eenmaal bij de La Minoterie zorgden Lotte en Marjola voor de andere reisgenoten, en terwijl ze daar naar binnen gingen, reed Lize mij naar de plaats waar ik mijn jas moest zijn kwijtgeraakt. We zochten bij de parkeerplaats, het infogebouw en het shuttlebusstation van Le Mont Saint-Michel, en op die ene bank, maar vonden geen spoor van de jas. Dit was vreselijk, want in de jas zaten o.a. mijn mobiele telefoon, portemonnee (pasjes) en paspoort in. Ik was diep bedroefd. Lize troostte mij. Het was net alsof ik helemaal van slag was, en dit niet op een natuurlijke manier kon uiten. Lize reed mij weer terug naar het vakantiehuis, maar onderweg liet zij mij nog de zeven door mij geschreven brieven posten.

Pas om 20.15 uur kwamen we bij het vakantiehuis. Daar vond in de huis/begeleidingskamer een Frans diner plaats. We kregen stokbrood, Franse kazen, ratatouille en pizzapunten te eten, maar veel at ik niet. Soms was het nodig om ergens afgezonderd te gaan zitten, want dan dacht ik weer aan die vervelende gebeurtenis van amper twee uur eerder. Het negatieve deed mij.

Na afloop van het diner was het al 21.30 uur. De begeleiding hield nog een korte toespraak, en daarna las ik nog wat uit J. Nelissens boek over doping. Ik ging rond 23.30 uur naar bed, maar kon de slaap niet goed vatten.

Za. 3 Sep: LA POINTE DU GROUIN EN CANCALE

Rond 07.45 uur werd ik wakker. Ik douchte mij, kleepte me om en poetste mijn tanden, om daarna naar de huis/begeleidingskamer te gaan. Om 08.30 uur kwam ik daar, maar de tafel was nog niet gedekt. Lize was met Erwin naar de plaatselijke bakkerij gegaan, en na een

halfuur verschenen zij met een zak vol (stok)broden.

Voordat ik ging ontbijten met mijn reisgenoten, belden Lize en ik met haar Flow-telefoon naar mijn moeder. Ik vertelde mijn moeder het vreselijke nieuws van de dag ervoor en zei dat ik mij behoorlijk dom voelde. Maar man zei dat ik me niet druk moest maken en dat het iedereen kon overkomen, en dat ze er van alles aan zou doen om zoveel mogelijk te redden. Om te beginnen moesten mijn pinpas en telefoonsimcard worden geblokkeerd, en mijn paspoort ongeldig worden verklaard (om later een nieuw paspoort aan te vragen). Lize en ik spraken mijn moeder om de beurt, en zo'n 20 minuten duurde dit telefoongesprek.

Pas rond 09.30 uur begon ik aan mijn ontbijt. Makkelijk ging het eten echter niet, want de laatste twee boterhammen moest ik door mijn mondholte douwen, om zo genoeg eten binnen te krijgen, want ik voelde mij nog steeds rot.

Rond 10.10 uur verzamelden wij ons buiten, bij de veranda. We stapten in de busjes en reden daarin via Dol-de-Bretagne naar Pointe du Grouin. Daar stapten we uit, op Lize en ik na, want Lize en ik gingen een politiebureau opzoeken. Mijn moeder had contact met Lize onderhouden en schreef dat ik aangifte moest gaan doen, want er was bewijs van diefstal. Van mijn rekening was 99 Euro weggehaald, en mijn moeder had mij pinpas al laten blokkeren. Google Maps leidde Lize en mij naar een politiebureau in de buurt, maar deze bleek te zijn gesloten vanwege het weekend. In Saint-Malo scheen wel zo'n bureau alle dagen open te zijn, en aangezien we de volgende dag naar Saint-Malo zouden gaan, besloten we om met de aangifte te wachten tot die dag.

Lize en ik reden terug naar Pointe du Grouin. Daar zaten een aantal reisgenoten op het terras van een café-restaurant. Aangezien ik geen cent op zak had, besloot ik om ergens anders te gaan lunchen met negen reisgenoten. We liepen zo'n 500 meter en vonden bij een camping een podium met zitbanken erop. We gingen zitten op de banken en aten daar onze lunches op. Daarna liepen we weer naar de busjes, waar we de andere reisgenoten tegen kwamen.

Wij stapten in en reden naar Cancale, een stadje met een havenboulevard en die bekend staat om haar oesters. Ook staat daar een vuurtoren. Wij parkeerden ergens onze busjes, en liepen over de boulevard via de vuurtoren, waar even voorbij daar oesterkramen stonden. Een begeleidster kocht een schaal met oesters en liet er ieder van ons eentje proeven, maar ik proefde niet, omdat mijn maag ooit twee keer van streek raakte na het eten van mosselen. Ik at een ijsje met twee bollen (Aardbeien en Cocos), en deze kreeg ik van Flow (Later zou ik nog een kleine lening accepteren). Na dit alles liepen wij richting de busjes, maar tijdens deze terugweg bezochten we nog een souvenirshop.

Via Dol-de-Bretagne reden wij terug naar onze vakantiehuis La Minoterie. Net op tijd, want ik kon de laatste twee kilometer van de 14e Vuelta-etappe nog zien. Deze bergrit eindigde bergop en werd gewonnen door Richard Carapaz (Ecu.), terwijl Primož Roglič (Slv.) Remco Evenepoel (Bel.) op 50 seconden reed en zo zijn achterstand op hem verkleinde tot 1min.50sec. Vervolgens liet een ander naar diens favoriete programma kijken en las ik het laatste stukje uit het dopingboek.

Rond 18.30 uur gingen wij aan het dinér, wederom een Frans dinér. Van gisterenavond was er nog veel Franse kaas, stokbrood en ratatouille over, en hierbij aten we ook aardappeltoefjes en vlees (zoals kip, een worstje en een hamburger). Na het eten hielden de begeleidsters nog een toespraak over de reis naar Saint-Malo, de volgende dag, en daarna volgde de vrije avond. Ik las nog wat uit een Tour de France boekje (dat in het vakantiehuis lag) en speelde daarna met Rebecca en Lize een partijtje Yathzee. De winnaar/winnares van deze partij haalde 257 punten, en na het spel gingen we een voor een naar bed.

Zo. 4 Sep: **SAINT-MALO**

Zowat om 08.00 stonden we op. Ik douchte, kleedde mij om en poetste mijn tanden, en ging naar boven, naar de huis/begeleidingskamer. Daar ontbeet ik met de reisgenoten, en smeerden we onze lunchpakketjes voor onderweg.

Om 10.00 uur verzamelden wij ons bij de veranda. We stapten in de busjes, en reden in zo'n 50 minuten naar Saint-Malo toe. Daar parkeerden wij de busjes op een parkeerplaats in een buitenwijk, en namen we de shuttlebus naar de binnenstad, behalve Lize en ik.

Even buiten de shuttlebusroute stond het politiebureau van Saint-Malo. Lize en ik liepen daar naartoe, om aangifte te doen van de diefstal, die mij afgelopen vrijdag 2 September overkwam. Een politieagent verwelkomde ons, en leidde ons naar een bureaunkamer op de eerste verdieping. Daar vertelden wij in het Engels het verhaal aan de politietolk; Dat ik mijn jas was verloren, en wat daar allemaal zowat inzat. De politietolk vertaalde dit naar het Frans aan een politieadministrateur, en deze typte op de computer een proces-verbaal op. Hij gaf er een (Franse) drukversie van aan ons, en hierbij moest ik mijn handtekening plaatsen. De politietolk vertelde ons daarna, dat Engels best een moeilijk taal voor Fransen is, omdat Engels (een Germaanse en) geen Romaanse taal is, wat Frans wel is. Dus Romaanse talen als Italiaans, Portugees, Spaans en Roemeens zijn voor Fransen makkelijker. De agenten waren overigens vriendelijke mensen.

De politieaangifte duurde een halfuur. Daarna namen Lize en ik afscheid van de gendarmes. We liepen een straat in, richting het centrum van de stad, en tijdens de wandeling sprak ik over een Frans liedje van Serge Gainsbourg en Jane Birkin, *Je t'Aime Moi Non Plus* (1969). Even na 12.15 uur bereikten wij het centrum, waar links een haven lag, en rechts aan de rand van La Manche het Fort National. Dit fort was nu omringt met zeewater, en was het fort waarop Bas en Aad van Toor in 1991 vastzaten, tijdens de opname van de televisieserie *Bassie en Adriaan en de Geheimzinnige Opdrachtgever*.

Recht voor ons stond een vesting, omringd door een hoge stadsmuur, met in ons zicht twee stadspoorten erin. Deze muur scheidde Saint-Malo lang geleden af van Frankrijk. Lize en ik liepen via zo'n poort de vesting binnen, en liepen een straat af richting een café. Op het terras daarvan zaten een aantal van onze reisgenoten (o.a. Cor, Eveline, Koen en begeleidsters Marjola en Lotte). Ik ging erbij zitten en bestelde even later (van wat geleend

geld) een kop koffie, terwijl meerdere reisgenoten bij ons aansloten.

Toen onze groep eenmaal compleet was, liepen wij aan. We liepen de vesting uit en gingen naar een stadsplein, met een plantsoenenbak. Aan de stenen rand daarvan lunchten wij, en na het eten gingen we naar de haven van Saint-Malo toe. Daar maakte Marjola een aantal foto's van ons, met op de achtergrond het schip 'Etoile de Roy'. Daarna liepen we naar een wachtrij, en om 14.40 uur arriveerde daar een tourtreintje. Deze laadde eerst heel wat passagiers uit, en daarna konden wij instappen (voor 6, 50 Euro per persoon; inbegrepen bij onze reis).

Via de dubbele stadspoort reed het treintje ons de vesting in, en kwamen we in de hoofdstraat: Rué de Saint-Vincent. Voor elke zitplaats hing een koptelefoon die we op onze hoofden konden plaatsen, en daarbij konden we kiezen uit zes talen. Ik zette de Duitse vertaling op, en daarin werd verteld over de geschiedenis van Saint-Malo. Dat het al in de 6e eeuw gesticht werd, in 1155 haar naam kreeg, en in de 16e, 17e en 18e eeuw een gouden tijd kende als zeeroverstad. Tijdens de Tweede Wereldoorlog was de stad een verdedigingspunt van Nazi-Duitsland, en liep het bij de invasie van de Franse en Engelse geallieerden enorme schade op. Tachtig procent van Saint-Malo werd verwoest, en het duurde tot 1954 voordat de stad volwaardig was wederopgebouwd. Tijdens deze stadstour kwamen we ook langs La Cathédrale Saint-Vincent en de stadshaven.

Na zo'n halfuur rijden stopte het stadstreintje weer op het plein, bij de wachtrij. Wij allen stapten uit, en vijf van ons (Eveline?, Hans, Koen, Sietze en ik) gingen nog met Lotte mee naar de zeekant van de stad, waar Le Fort National stond. Daar lag het pad die er naartoe liep nu droog. Omstreeks 15.45 uur liepen we naar de andere groepsgenoten en gingen we met hen naar de bushalte toe. Een shuttlebus haalde ons op en bracht ons naar de bushalte, vlakbij het parkeerterrein met onze busjes erop.

Wij stapten in de busjes en reden weer terug naar Saint-Jamès. Daar stopten we even bij een kleine supermarkt, waar sommigen van ons nog enkele boodschappen deden. Vervolgens liepen

we naar een pizza-restaurant, in de straat richting l'Eglise Saint-Jacques, genaamd Stefano. We gingen daar zitten aan drie tafels op een terras, en even later nam een jonge vrouw bij ons de bestellingen op. De begeleiding vertelde ons dat één Pizza naar keuze en een drankje bij onze reisprijs was inbegrepen, en ik bestelde daarop een Pizza Paysanne (met kaas, tomaat, champignons, kip, spekjes en uien) en een flesje Orangina-sinas. Velen van ons namen na dit hoofdgerecht nog een ijsje, maar ik hield het bij een koffie. Na het betalen ervan liepen we weer naar onze busjes en reden we terug naar ons vakantiehuis (La Minoterie).

Rond 20.00 uur kwamen wij daar aan. Om 21.30 uur zouden we bijeenkomen voor de begeleidingstoespraak, maar voor die tijd moest er nog veel worden opgeruimd. Allereerst pakten wij onze koffers in, waarna we de toiletten schoonmaakten en de vloeren stofzuigden. Zodra Robert en ik onze kamer hadden schoon gekregen, ging ik naar de huis/begeleidingskamer, om daar nog eventueel mee te helpen. Ik plaatste de stoelen van de twee tafels weer op de gestofzuigde grond, en bracht de lege flessen naar beneden. Ook zette ik limonade- en theeglazen op de tafels, want even later kwamen de reisgenoten in de kamer.

Wij gingen zitten. De begeleidsters hielden hun toespraak, waarin ze vertelden dat wij de volgende dag al om 07.00 uur zouden ontbijten, omdat we om 09.00 uur dan zouden vertrekken. Ook kregen we een folder uitgedeeld, met daarop de winterreizen van 2022/23 en een Flow-cadeau. Ditmaal was dat een reislablet in vorm van een kleine pantoffel. Na de toespraak dronken we nog iets (ikzelf een triple-biertje), waarna we rond 23.00 uur naar bed gingen.

Ma 5 Sep: DE TERUGREIS

Er klonk gebonk op de slaapkamerdeur. Ik werd wakker en zag dat het al 06.45 uur was. Ik stond op, nam een douche, kleepte mij om en poetste mijn tanden, waarna ik me naar de huis/begeleidingskamer toe snelde. Daar sloot ik aan bij het ontbijt, waarbij we nog zoveel

mogelijk klikjes van de voorgaande dagen opaten. We smeerden onze lunchpakketjes voor onderweg, en gingen daarna verder met het schoonmaken van het huis. We haalden de hoeslakens van de bedden af en legden die opgevouwen neer. Ten slotte stopten we de laatste spullen in onze koffers, en deze sleepten we naar de busjes, waar de begeleidsters dezen in de juiste busjes plaatsten (een ging naar Eindhoven en Nijmegen, de ander naar Breukelen).

Wij stapten in de busjes, waarna de begeleiding rond 09.10 uur aanreed. Al vrij snel kwamen we op de snelweg, en zo gingen we langs Caen, en over de Pont de Normandie langs Le Havre. Rond 11.30 uur kwamen we bij tankstation Aire de Bolleville, en daar stopten we voor een plas- en koffiepauze. Ikzelf kocht een beker koffie en at daarbij de helft van mijn lunch op.

Na twintig minuten stoptijd reden wij verder. We gingen zo'n 30 kilometer ten noorden van Rouen, en kwamen via Amiens bij Arras (even na 14.00 uur). De begeleidsters stopten daar opnieuw, en wederom konden we naar het toilet gaan en wat drinken kopen. Ik kocht nog een laatste beker koffie en at daarbij de laatste helft van mijn lunch op. Na een kwartier stoptijd reden we weer verder, en via Lille kwamen wij rond 15.00 uur in België. Via Gent bereikten we de rondweg van Antwerpen, maar eenmaal daar werden wij omgeleid naar Breda i.p.v. Eindhoven, waardoor we nu 30 kilometer meer moesten afleggen (115 i.p.v. 85 km). Velen van ons moesten naar het toilet, en dus hielden we bij het eerst volgende tankstation een plaspaauze.

Pas rond 16.50 uur reden we Nederland binnen. Onze ouders en verwanten waren inmiddels geïnformeerd door de begeleiding, maar op de ring van Breda kwamen we in een file. Daardoor bereikten we pas na 18.00 uur Eindhoven. Na enige tijd dolen door de stad kwamen wij rond 18.15 uur bij de parkeerplaats tegenover de Effenaar, en daar stond mijn moeder op mij te wachten. Ik nam afscheid van mijn reisgenoten en de begeleidsters Lize, Marjola en Lotte, en bedankte vooral Lize voor de goede zorgen. Daarna pakte ik mijn koffer en liep ik met mijn moeder naar haar Peugeot 308. Ik legde de koffer in de achterbak en stapte naast haar in. Wegrijdend van de

parkeerplaats zwaaide ik nog naar de reisgenoten en de begeleidsters, waarna terugreden naar 's-Hertogenbosch.

EPILOOG

De eerste dagen na de thuisreis waren niet makkelijk. Er moest veel worden geregeld. De eerste twee dagen liep ik rond met een provisorische portemonnée (van mijn overleden vader), met genoeg geld voor boodschappen. Op Woensdag 7 September kocht ik een nieuwe portemonnée, en kon ik weer bellen met een telefoon (een Motorola) die ik Dinsdag de 6e nieuw heb gekocht. Op Donderdag 8 September liet ik nieuwe pasfoto's maken en ging ik naar het stadskantoor voor een nieuw paspoort. Op Maandag de 12e liep ik daar weer mee op zak.

Adri Rovers.